

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ

№20 28 ВЕРЕСНЯ 2018 РОКУ

Шановні земляки!

Рівно 75 років тому було звільнено нашу рідну Великобагачанинчину та всю Полтавщину від німецько-фашистських загарбників. До сьогодні Друга світова війна залишається найтяжчою та найкровопролитнішою в історії людства. За перемогу над ворогом віддали свої життя мільйони людей: захисники й мирне населення – літні люди, жінки, діти. Жажіття війни досі пам'ятають ветерани. На їхню долю випала й відбудова народного господарства в повоєнні роки.

А 1 жовтня в усьому світі відзначають День людей похилого віку. В Україні це ще й День ветеранів. Щиро бажаю всім ветеранам Білоцерківської громади і всієї України міцного здоров'я, довголіття, достатку, добра, миру та злагоди в душах. Нехай у цьому стрімкому світі завжди по особливому світиться родинний теплий вогник – вічне джерело наснаги й любові.

З глибокою повагою
депутат Білоцерківської сільської ради, голова ради
директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група»
Віктор КОРДУБАН.

Шановні ветерани підприємства!

Цього року ПП «Білоцерківська агропромислова група» відзначає 10-річчя своєї реорганізації. Проте історія підприємства почалася далекого 1960 року, коли в Білоцерківці було відкрито дільницю Миргородського сирзаводу. І зараз на заводі працюють люди, які віддали роботі на молокопереробному підприємстві по кілька десятків років свого життя. Ми цінуємо досвід старшого покоління й не пориваємо зв'язків із тими, хто досяг пенсійного віку та вийшов на заслужений відпочинок. Ці люди служать прикладом для наслідування для молодих працівників ПП «БіАГР». Тож із нагоди Дня людей похилого віку бажаємо вам залишатися сповненими енергією, новими цікавими планами, молодими душою.

З повагою
генеральний директор ПП «БіАГР»
Оксана КОРДУБАН.

Шановні жителі громади!

Із нагоди 75-ї річниці визволення Великобагачанинчини й Полтавщини від німецьких окупантів та Дня людей похилого віку, проголошеного ООН 1 жовтня, хочу нагадати про людський обов'язок бути турботливими і милосердними до літніх людей – найповажнішої частини суспільства.

Дозвольте засвідчити всенародну повагу ветеранам війни і праці, нашим батькам і матерям, старшим друзям. За вашими плечима – нелегкі життєві дороги, виснажлива праця, яка, на жаль, не завжди була належно оцінена.

Ми щиро вдячні вам за величезний внесок у розбудову нашої країни, за життєвий досвід і мудрі поради, які передаєте молодому поколінню, за високу громадянську свідомість, за розуміння й толерантність. Від імені всієї громади щиро бажаю вам щастя, здоров'я, оптимізму, благополуччя та всього найкращого.

Білоцерківський сільський голова
Іван ЛЕЩЕНКО.

Шановні земляки!

Із проголошенням незалежності у 1991 році Україна приєдналася до міжнародного співтовариства й щороку 1 жовтня відзначає День людей похилого віку. Це свідчення цивілізованого ставлення нашого суспільства до найстарших представників громади.

На жаль, літні люди в Україні – одні з найнезахищених. Негаразди зі здоров'ям, низький рівень пенсій, а дуже часто ще й самотність породжують цілу низку проблем. Та, як відомо, будь-які проблеми легше розв'язувати не поодиночі, а гуртом. Ветеранська організація Білоцерківської громади – це ніби одна велика родина, яка спрямовує свої зусилля на підтримку й захист кожного свого члена. З нагоди свята зичу всім ветеранам здоров'я, розуміння, добра, тепла та любові.

Щиро ваша
голова ветеранської організації Білоцерківської громади
Ольга КОНОНЕНКО.

Іван Лещенко: «Усі ми в боргу перед ветеранами»

Відповідно до міжнародних стандартів людьми похилого віку вважаються ті, хто досяг 65 років. За офіційними підрахунками таких на нашій планеті налічується близько 630 мільйонів. А це приблизно кожна десята людина в світі. Та незабаром кількість людей похилого віку збільшиться й сягне двох мільярдів осіб у світі.

І. В. Лещенко.

В Україні демографічні процеси вже даються взнаки: тут кожен п'ятий громадянин – літня людина. Мізерна пенсія, розмір якої не за-

безпечує нормального існування, недоступність адекватного медичного лікування, а також самотність – ось проблеми, з якими стикається

більшість українців на старості.

Як живе літнім людям у Білоцерківській громаді? Які заходи ініціює сільрада задля їхньої підтримки? З такими запитаннями ми звернулися до Білоцерківського сільського голови Івана Лещенка.

– У кожній сім'ї, родині найбільше уваги й піклування приділяють найнезахищенішим: дітям, літнім людям, інвалідам, хворим, – говорить Іван Васильович. – І наша громада – не виняток, адже це теж одна сім'я, тільки значно більша.

На території громади проживає 218 людей віком 80 років і старших. У сільській раді створено відділ соціального захисту населення, який займається різними питаннями соціального характеру. При відділі створено банк уживаних речей (зокрема одягу, меблів тощо). Усі люди, які опинилися в складних життєвих обставинах і не мають змоги придбати нову річ, можуть звернутися й отримати необхідне.

У громаді також функціонує територіальний центр обслуговування (надання соціальних послуг) для обслуговування людей похилого віку. На сьогодні на обслуговуванні в терцентрі перебувають 113 громадян, яких доглядають 14 соціальних робітників.

Щороку людям похилого віку безкоштовно надаються послуги з масажу, вартість яких оплачує

Далі на стор. 2

Актуально

Збори ветеранів

21 вересня відбулися звітні збори ветеранської організації с. Білоцерківки й Красногорівки. Участь у зборах узяв голова сільради І. В. Лещенко.

Присутні хвилиною мовчання вшановують померлих земляків.

Присутні вшанували хвилиною мовчання членів організації, які цього року відійшли за вічну межу. Після цього перейшли до розгляду питань порядку денного. Зі звітом про роботу

за рік виступила голова ветеранської організації О. А. Кононенко.

Згадали на зборах і тих, хто 75 років тому визволяв нашу землю від німецько-фашистських загарбників.

Пам'ятаємо...

21 вересня з нагоди 75-ї річниці визволення населених пунктів громади від німецько-фашистських окупантів у Білоцерківці відбулися врочистості. Так, учні школи поклали квіти до пам'ятника героям, полеглим у боях за свободу й незалежність нашої Батьківщини. Артисти-аматори підготували концерт, що

відбувся в Будинку культури.

Цього ж дня в с. Балаклії провели мітинг біля меморіалу загиблим односельцям. На ньому виступили староста А. В. Вільховий, директор НВК Л. П. Луць. Присутні вшанували пам'ять загиблих героїв хвилиною мовчання та поклали квіти до пам'ятника.

До Дня людей похилого віку

Найактивніші члени ветеранської організації Білоцерківської ОТГ не чекають, що хтось прийде та змінить їхнє життя на краще. Вони роблять це самі. Зокрема, організовують вечори відпочинку, на яких щиро спілкуються, співають пісень тощо. І навіть залучають до участі в цих заходах своїх дітей, онуків. Жодне свято для активних ветеранів не минає без такого «вогника».

Не стане винятком і цього річний День людей похилого віку, який припадає на 1 жовтня. Як розповіла голова ветеранської організації О. А. Кононенко, практично в кожному селі найактивніші літні люди збираються на такі заходи. І вам вирішувати, відвідувати їх чи сидіти вдома.

Знайомтеся: бізнес у громаді —
бізнес для громадиЗапорука успіху —
щоденна наполеглива
праця

Життєва доля здатна іноді робити круті віражі й навіть піке. І якщо слабку людину біди та негаразди гнуть чи ламають, то сильні душі лише загартовуються. Тож нерідко дивуєшся, як падіння, невдачі не заганяють людину в глухий кут, а навпаки, виводять на нову стежину, якою вона прямує далі, наче саме для цього й була народжена.

Господарка кафе Вікторія обслуговує відвідувачів.

Іван Іванович Коляндра переїхав у с. Коноплянку з Харківщини. У с. Валки він працював ветфельдшером, потім ветеринаром, зрештою — головним зоотехніком у колгоспі. Його життя було стабільним і цілком передбачуваним. Принаймні, сам він нічого не збирався в ньому змінювати, а от життя, не питаючи його згоди, внесло свої корективи. Колгосп поступово занепадав і зрештою розпався, а Іван Іванович залишився без роботи.

Він їхав трасою на Київ і побачив на узбіччі стару хату, що продавалася. Сотні чи, може, й тисячі людей байдуже проїжджали повз непривабливий об'єкт, а йому наче стрельнуло: «Оце моє!» Уява одразу намалювала затишне кафе, яке вабитиме подорожніх... І він вирішив у чужому селі, на новому місці розпочати новий для себе вид діяльності.

Було це у 2006 році. Знадобилося понад 10 років щоденної наполегливої праці, щоб омріяне затишне кафе стало реальністю й принесило прибуток. Допомогла дружина Вікторія, яку Іван Іванович Коляндра зустрів тут, на новому місці.

Сьогодні кафе «Українські галушки. Чебуреки» й справді манить багатьох подорожніх. А пересвідчившись у тому, що тут смачно готують та належним чином обслуговують, відвідувачі приїжджають ще й ще. Крім того, тепер підприємець має ще й магазин взуття та одягу «Фаворит» у смт. Велика Багачка. Тобто розбудувавши кафе, він освоїв ще один новий вид діяльності. За товаром їздить у Харків, Одесу, продукти харчування закуповує в місцевих фермерів та в перевірених постачальників. У нього працює 5 найманих працівників. У бюджет Білоцерківської сільради ФОП Коляндра І. І. сплачує єдиний соціальний внесок у розмірі 22% від зарплати кожного з них. При мінімальній зарплаті 3723 грн це 819,06 грн у місяць із однієї людини. Крім того, сплачує він і податок на землю.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Пам'ять

Викинуті з життя

У попередньому номері ми почали публікувати списки сімей, яких у 1923 році місцева влада відсторонила від виборів до перших органів радянської влади та позбавила права голосу. Ці списки віднайшов у архівах та надав редакції наш земляк, уродженець с. Герусівки Олександр Гончаров. Як зазначив дослідник, майже всі ці сім'ї невдовзі з тавром «куркуль» були виселені до Сибіру. А загалом протягом 1930–1931 рр. з України на Урал було відправлено 32,1 тис. сімей (І. Н. Кузнецов Засекреченные трагедии советской истории — Феникс. 2007 — ст. 18. Спецпереселенцы).

121. Ильченко Семен Алекс. 33 года
122. жена Евдокия 32
123. Ильченко Александр
124. сын Михаил
125. жена (невестка)
126. Лях Петр Саввич бухгалтер РИК
127. жена Александра
128. Холява Иван Леонид.
129. жена
130. Холява Ефим Леонид.
131. жена Анисия
132. сын Андрей

133. Волощук Харетина
134. сын Павел 24 года
135. жена (невестка) Анна 23
136. Тур Евдокия Дмитровна 40
137. сын Иван 18
138. (нерозбірливо) кузнец 45
139. жена Фекла 46
140. сын Григорий 19
141. Братанов Козьма 38 торг.
142. жена Мария 35
143. Верещака Андрей Егоров. 43
хлебоп.
144. жена Мотрона (Варвара) 38
145. Бондаревский Максим 48
146. жена Домникія 28
147. Бондаревский Карп 21 хлебоп.
дезертир
148. жена Марфа. 20
149. Кривий Василий 40 плотн.
150. жена 30
151. Щербань Спиридон Иван. 48
хлебоп.
152. жена Евдокия 45
153. Калиниченко Федор Васильев.
52 хлеб.
154. жена Екатерина 50
155. бабушка Анастасия 70
156. Мороз Порфирий Емельян. 34
157. жена Мария Григор. 34

158. Нечай Иван Маркович 48
159. жена Харетина 45
160. отец Нечая Марка Григорьев. 78
161. дочь Нечая Марка Гр. Мария 18
162. Стена Антон Михал. 60
163. жена
164. Щербань Прохор Петров. 36
165. жена Мария 35
166. Селезень Николай Григор. 53
167. жена Мария 54
168. сын Андрей 21
169. Библин Шлема Мордхов. 51
торг.
170. жена
171. дети
172. Библин Феня 48
173. Никон Афанасий Мих. 44
174. жена Зинаида 40
175. Григоренко Никита 39 хлебоп.
176. жена Наталия 39
177. Фененко Степан Елес. 39
стражн.
178. жена Мария 39
179. Ильченко Тихон Вас. 42
180. жена Наталия 42
181. Скиба Мария Нест.
182. Колесник Семен Иван. 48 дело-
вод с/совета
183. жена
184. Трутен Иван Дион. 38 секретар
185. жена
Пред. избиркома Гонча
члены (подписи)

Внесены дополнительно после проверки организацией
186. Трипутень Федор Андр. 28 почтов. ведомств. как представ. рел. культы
187. жена 27
188. Притч Воскресенской церкви
189. Гамали Семен Наумович 40 хлебороб тоже
190. жена Василиса 40
191. Гаврилко Нестор Федор. 29
192. жена 28
193. Трусколо Михаил Феоктон. 35
194. жена
195. Иванов Андрей Никол. 58 член окр. учен. суда
196. жена 42
197. Андруский Феодосий 54 как предст.религ. культы
198. Нечай Федор Семен. 39 тоже
199. жена Мотрона
200. Трутень Александр Мих. 27 секретар с/совета
201. жена 21
Пред. избиркома Гонча
члены (подписи)

Зверніть увагу, що особливу недовіру в представників нової влади викликали представники інтелігенції й загалом грамотні люди (наприклад, бухгалтер, секретар сільської ради, член окружного суду). До речі, списки позбавлених права голосу по

Красногорівській і Білоцерківській с/радах підписані одними й тими ж особами.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Білоцерківки,
дитини війни,
ветерана педагогічної праці

ЧУГУЯ
Олексія Івановича

і висловлюють щирі співчуття
рідним і близьким покійного.

Іван Лещенко: «Усі ми в боргу перед ветеранами»

Закінчення. Початок на стор. 1

сільрада. Цього року ними скористалося 168 осіб.

Хотів би звернути увагу, що на території нашої сільради не закрито жодного медичного закладу. Навпаки, вони відремонтовані й нормально функціонують. Тому всі жителі мають змогу отримати у ФАП чи амбулаторії належну медичну допомогу.

— А чи існують якісь пільги саме для літніх людей?

— Законодавство України передбачає пільги для ветеранів війни і ветеранів праці. На жаль, дія деяких призупинена або ж фінансування перекладено на місцеві бюджети. Зокрема, пільгове перевезення зазначених категорій здійснюється коштом сільської ради. Так, у 2016 році за перевезення пільговиків із бюджету Білоцерківської сільської ради було відшкодовано 3644 грн, торік — 32464 грн. За 8

місяців цього року було перевезено 1269 осіб на суму 20719 грн.

Сільрада звільнила пільгові категорії від плати за адміністративні послуги. У 2016 році було надано адмінпослуг на 15168 грн, торік — на понад 145 тис. грн, цього року — на 125 тис. грн.

Піклування про громадян похилого віку, ветеранів — це не одноразова акція як данина святковій даті, а повсякденний напрямок діяльності сільради.

Адже ці люди своєю багаторічною працею заслужили глибоку пошану нащадків. Це покоління тих, хто на фронті чи в тилу вистояли й наблизили розгром фашизму. Це ті, хто ще дітьми пішли працювати в колгоспи, не знали дитинства, недоїдали й тяжкою працею відроджували народне господарство. Усі ми в боргу перед ними.

Розмовляла
Зінаїда МАТЯШОВА.

Каменярі, сівачі мудрого й організатори цікавих заходів

Наближається Всеукраїнський День бібліотекаря, який в Україні відзначають тоді ж, коли й світле свято Віри, Надії, Любові та їхньої матері Софії — 30 вересня.

Багато людей сприймають працю бібліотекаря як приємне проведення часу серед книг. Насправді ця професія схожа з професією каменяра чи вантажника: повірте, це важка фізична праця. Адже бібліотекарям (а найчастіше це тендітні жінки) щодня доводиться переносити стоси книжок, щоб видати їх читачам та залишити на полицях.

А ще до їхніх безпосередніх обов'язків належать обслуговування читачів, заповнення формлярів і каталогів, оформлення виставок, розкладення преси, підготовка та проведення різноманітних заходів. Тож робота бібліотекаря потребує багато ділових якостей, таких як уважність, грамотність, комунікабельність, широкий кругозір, начитаність та багато інших.

КЗ «Бібліотека Білоцерківської ОГ» у своєму складі має центральну бібліотеку в с. Білоцерківці й п'ять бібліотек-філій.

Головними напрямками роботи бібліотек є формування комфортного інформаційного середовища з урахуванням потреб громади, надання нових послуг із використанням інноваційних технологій, створення єдиного інформаційного простору з метою залучення нових читачів до бібліотеки, формування, використання та зберігання документних та електронних ресурсів, забезпечення вільного доступу до

власних інформаційних ресурсів та послуг, створення привабливо-позитивного іміджу бібліотек громади, популяризація кращих літературних та мистецьких здобутків, задоволення професійних та дозвілєвих потреб громадян тощо.

Бібліотеки громади проводять значну роботу з бібліотечно-інформаційного обслуговування користувачів. Досвідчена бібліотекарка І категорії Лідія Іванівна Ісаєнко в Балакліївській бібліотеці-філії організувала клуб народознавства «Берегиня», члени якого на своїх засіданнях розглядають питання відродження української національної культури, духовних надбань людства, краєзнавство.

Бібліотекарка Красногорівської бібліотеки-філії Галина Іванівна Шафар заснувала Клуб прикладної творчості «Креативне рукоділля», головною метою якого є розвиток природних здібностей та почуття прекрасного.

Бібліотекарі Зоя Миколаївна Зленко, Тетяна Миколаївна Трипутень та Тетяна Володимирів-

на Облан тісно співпрацюють із сільськими клубами, є активними учасниками художньої самодіяльності.

Є люди, до яких з першого погляду виникає симпатія. Саме до такої категорії людей належить і директор КЗ «Бібліотека Білоцерківської ОГ» Лариса Григорівна Башинська. Своїми професійними та організаторськими здібностями, накопиченим досвідом, життєвою мудрістю вона завжди щедро ділиться з колегами. Має креативний підхід до кожного читача. Спілкуватися з Ларисою Григорівною на будь-яку тему — одне задоволення. Вона завоювала довіру кожного мешканця громади — від малечі до людей поважного віку. Лариса Григорівна ще й депутат Білоцерківської сільської ради.

Загалом усі бібліотекарі користуються повагою мешканців громади, беруть участь в обласних конкурсах, займають активну громадську позицію.

Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко приділяє бібліотекам пильну увагу. Сам активно відвідує й контролює

поповнення книжкових фондів. Він ініціював у Балакліївській та Білоцерківській бібліотеках проведення капітальних ремонтів, у Бірківській — косметичний ремонт. Красногорівська бібліотека-філія переїхала в приміщення СТПУ №49 с. Красногорівки, чим суттєво покращилися умови праці.

Усі бібліотеки забезпечені періодичними виданнями, які користуються попитом у читачів. Тут встановлені комп'ютери, підключені до мережі Інтернет.

У планах — вивести бібліотеки громади на новий якісний рівень, зробити їх центром культури та дозвілля.

Хочу привітати всіх колег із наступаючим професійним святом і побажати здоров'я, натхнення, миру і злагоди. А також якомога більше цікавої літератури, допитливих користувачів і творчих ідей.

Наталія ЛУК'ЯНЕЦЬ,
завідуюча сектором
культури і туризму Білоцерківської сільської ради.

Усе життя – на крок попереду від інших

Напередодні Дня людей похилого віку хочеться розповісти про жителів нашої громади, які все своє життя присвятили служінню людям. Вони завжди були взірцем для інших і навіть зараз, коли прожиті роки й хвороби змусили зосередитися на особистих проблемах, продовжують дивувати оточуючих своєю незламністю, щирістю, сердечністю, добротою та доброзичливістю.

81-річна Марія Іванівна Бобир усе життя прожила в рідній Балаклії, завжди була на очах у людей, посеред людей, а точніше – на крок попереду.

Марія Іванівна розповідає, що її батько працював рахівником у конторі й був найграмотнішим чоловіком у селі. А їй здобути вищу чи спеціальну освіту не судилося: батько в роки Другої світової війни потрапив у полон і там загинув – чи від голоду, чи, може, німці вбили. Мати залишилася з трьома донечками на руках і в тяжкі повоєнні роки самотужки піднімала їх. «Я двох вивчу, а третю не зможу», – сказала вона.

Третью була найменша Марійка. 14-річною дівчиною після закінчення 7 класів пішла вона працювати в колгосп. Була телятницею, різноробочою, знову телятницею, дояркою... Загалом має 40 років трудового стажу. І це не просто цифра: це недоспані ночі, виснажлива робота практично без вихідних, коли на світанку бігла на ферму доїти своїх улюблених коровок, потім порала їх, на короткий час навідувалася додому й знову бігла на ферму... Тоді доїння було триразовим і ручним, праця доярки була вкрай важкою. А Марія Іванівна до останку віддавалася роботі, при цьому залишалася спокійною й лагідною.

Якось односельці прибігли на ферму з криком: «Маріє, у тебе кухня горить!» «Зараз закінчу доїти корів і піду», – незворушно відповіла жінка. Тобто навіть у такій екстремальній ситуації робота й корівки були для неї понад усе. Певно, жодну доярку так не любили тварини, як Марію Іванівну Бобир. Яким радісним муканням зустрічали вони її, щойно жінка переступала поріг ферми!

Марія Іванівна – мати-героїня, вона народила й виховала п'ятьох дітей: Володимира (1954 року народження), Віру (1956), Галину (1959), Лідію (1960), Катерину (1962). – Чоловік працював водієм, увесь час був у роз'їздах, а коли повертався додому, то переважно возився з машиною, – згадує М. І. Бобир. – Отож домашнє господарство, діти були на мені. Дякувати Богу, свекруха допомагала. Вона мені всіх дітей виняньчила, я жодного разу не сиділа в декреті: практично одразу після народження виходила на роботу, лише бігала додому годувати малю.

Небагатослівна, наполеглива, віддана людям, Марія Іванівна користувалася неаби-

Марія Іванівна Бобир.

яким авторитетом серед односельців. Вони 14 разів поспіль обирали її депутатом сільської ради, тож М. І. Бобир 30 років (!) входила до складу сільради. І навіть після виходу на пенсію продовжувала допомагати людям, особливо самотнім сусідам та тим, від кого відвернулися родичі: доглядала, возила в лікарню...

Її діти виросли теж щирими та чуйними. Усі вони добре вчилися, були відмінниками, активістами, закінчили технікуми, а троє – ще й інститути. Роз'їхалися – розлетілися вони по світу. Коли ж Марія Іванівна стала хворіти, гуртом купили їй квартиру в Полтаві, а найстарша дочка Віра переїхала із Запоріжжя, щоб доглядати маму. Та влітку жінка повертається в рідне село, до рідної оселі, до знайомих людей.

Іван Федорович Катруша – ровесник Марії Іванівни, він народився в 1937-му році в с. Запсіллі (тепер с. Колосівка). У його родині теж було троє дітей. І вони теж росли без батька: той не повернувся з війни.

Мама працювала в ланці, зранку й до вечора пропадала на роботі. Маленький Ваня рано долучився до праці: і сіно косив, і дрова рубав, і все по господарству виконував.

Щойно хлопець закінчив школу, як отримав повістку в армію. Після армії його направили на курси керівників духових оркестрів та призначили завідуючим клубом. Невдовзі духовий оркестр Балаклійського сільського клубу став найкращим у районі й багато років

утримував це звання. Та й загалом художня самодіяльність у Балаклії була на висоті: Іван Федорович не шкодував ні сил, ні часу задля улюбленої роботи.

Тож і не дивно, що І. Ф. Катруша користувався величезною повагою в односельців. Вони обрали його головою сільської ради. Він пропрацював на цій посаді 11 років – аж до виходу на пенсію.

Він був справжнім сільським інтелігентом: коректний, підтягнутий, бездоганно зодягнутий, дуже відповідальний у роботі й надзвичайно людяний. Іван Федорович завжди шанобливо, з повагою ставився до людей, особливо до ветеранів і пенсіонерів. І не втомлювався перевиховувати ледарів і п'яниць, щиро сподіваючись, що колись знайде відгук у їхніх душах. При цьому ніколи не переступав поріг недозволеного, ніколи нікого не принизив і не образив. Він міг і догану заробити, піклуючись про односельців та вигороджуючи їх перед начальством.

Він жив роботою, проблемами інших... На щастя, вірна дружина Любов Михайлівна сприймала це з розумінням. Тож усі домашні клопоти, піклування про трьох дітей лягли на плечі цієї тендітної жінки.

– Якось у вихідний ми поїхали до дочки в Нові Санжари, – пригадує вона. – Та щойно приїхали, як Іван Федорович став збиратися назад, бо довідався, що помер один із ветеранів.

Життя цієї жінки не було легким чи безжмарним. Народилася в 1940-му році в Балаклії в працюючій, але бідній родині. Коли німці, відступаючи, спалили хату, велика родина з шістьма дітьми залишилася на попели-

щі ні з чим.

– У нас із братом був один піджачок на двох, – згадує жінка. – Він ходив у ньому в школу до обіду, а я – після обіду. До заморозків бігала боса, бо ні в що було взутися. Мама й старша сестра цілу зиму прями полотно, та з того, що напрядуть, виходило хіба що дві сорочки... Я влітку пасла гусей сусідам, за це мені давали тканину на плаття. І ніхто не питав мене, чи хочу я тих гусей пасти: мама казала працювати, і я розуміла, що так треба.

Працьовитість, самовідданість були найбільшим багатством цієї родини.

Любов Михайлівна спочатку працювала бібліотекаркою в клубі, та коли вийшла заміж і треба було за щось будувати хату, пішла в колгосп свинаркою – там була трохи більша зарплата. Так і працювала до виходу на пенсію.

Іван Федорович і Любов Михайлівна заслужено пишуться своїми трьома дітьми. Молодший син Петро жив у Полтаві, був водієм. У 2015 році сказав батькам, що їде в тривале відрядження в Суми, а сам... поїхав у зону АТО будувати 5-кілометрову зону укріплення. І зараз він перебуває в зоні ООС.

Любов Михайлівна самовіддано доглядає хворого чоловіка, він, як і раніше, бездоганно виголений, чисто зодягнутий... Приїжджають у гості діти, забігають навідати сусіди. Тож подружжя не відчуває себе самотніми: вони, як і раніше, цікавляться життям оточуючих, живуть проблемами інших.

Любов ЛОБАНОВА,
голова ветеранської організації
с. Балаклія, депутат Білоцерківської
сільської ради.

Петро Іванович, Іван Федорович і Любов Михайлівна Катруші.

Удовине щастя

**Ой, за гаєм зелененьким
Брала вдова льон дрібненький...
Народна пісня.**

Рядки цієї щирої української пісні можна порівняти з долею старійшини с. Поділ Мотрони Романівни Панасенко. Зміст цієї сумної вдовиної пісні – то її життя на Саусах у великій бідній родині.

У сім'ї було десятеро дітей і вони, незважаючи на бідність, росли дружною, щобетливою зграйкою. Старші доглядали молодших, ті доношували після старших злиденну одіж, усі допомагали й підтримували одне одного в домашніх клопотах і навчанні, доки батьки трудилися. Та й самі діти дуже рано пізнали важку працю. Велика родина пережила голод 33-го і 47-го років.

Маленька Мотря закінчила 4 класи місцевої школи. Була розумницею, дуже любила математику, мала гарну пам'ять. Після початкової школи пішла працювати: пасла телят, була їздовою, трудилася в ланці. Перед війною зустріла й покохала гарного хлопця Федора Тихоновича Панасенка. Вони одружилися, але бути разом не судилося: жорстока, страшна війна забрала коханого, він пропав безвісти при форсуванні Дніпра. Та пам'ять про нього залишилася в серцях жінки й донечки, яку народила.

Після війни село відбудовувалося, люди всією громадою допомагали один одному зводити житло. Жінка теж побудувала хату, ставила на ноги свою Вірочку. Лише в ній бачила своє вдовине щастя, присвятила їй усе своє життя. Сумлінно трудилася в колгоспі, виконувала різні роботи: чистила і навантажувала цукрові буряки, варила

їсти, скирдувала. Усяка робота була їй під силу, бо мала тверду, наполегливу вдачу і жила з оптимізмом у душі.

Аж раптом... потрапила у страшну аварію, зазнала тяжких травм, утратила працездатність, тому довелося дочасно завершити трудовий шлях.

Вона могла змусити винуватця аварії постійно виплачувати їй грошову компенсацію. Однак подумала: тоді ця людина підсвідомо бажатиме їй смерті, а цього Мотря Романівна не хотіла. Може, саме ця життєва мудрість та безмежна доброзичливість і стали запорукою тривалого життя жінки.

Тяжко бути інвалідом. Особливо тяжко було працюючій жінці залишатися без роботи. Вона знайшла розраду у вишивці. І зараз оселю Мотрі Романівни прикрашає чимало вишитих нею виробів. Та невдовзі вишивальниця почала сліпнути. Білий світ у всіх його радощах і барвах став недоступним для жінки. Відтоді на допомогу матері прийшла донька. Вона доглядає й піклується про неньку, віддячує рідненькій за присвячене їй життя. Завжди поруч і найкращий у світі онук Юра. Він, вихований на бабусиних пестощах, казках і колісаночках, виріс добрим, чуйним і щирим.

Рада ветеранів.

Мотря Романівна Панасенко.

Шановна Мотроно Романівно,
вітаємо Вас із ювілеєм!

**Нехай цвітуть під небом синьооким
Ще довго-довго дні й літа,
А тиха радість, чиста і висока,
Щоденно хай до хати заверта!
Бажаємо здоров'я, сонця у зеніті,
Любові, доброти і щастя повен дім,
Нехай у серці розкошує літо
І соняхом квітує золотим.**

**Вам Бог 100 років дарував,
І липнів зоряних, і січнів срібних,
До весен первоцвітних додавав
Осінні дні, до золота подібні.
Хай світить сонце і шумлять жита,
І доля ще не раз Вам усміхнеться.
Нехай на многі добрії літа
Освятиє любов'ю серце б'ється.**

Учитель від Бога

Напередодні Дня вчителя хочу розповісти про людину, яка виховала й дала путівку в доросле життя не одному поколінню жителів Білоцерківки. Її без перебільшення можна назвати вчителем від Бога.

Олена Іванівна Чередніченко народилася 6 липня 1935 року в Сумській області. У Білоцерківську школу потрапила за розподілом після закінчення педінституту. Тут молода вчителька математики зустріла своє кохання – вчителя музики Івана Сидоровича Чередніченка, створила сім'ю. На жаль, чоловік рано пішов із життя, тож Олені Іванівні самій довелося ростити й виховувати двох дітей – доньку Тамару й сина Сергія.

Обоє відмінно вчилися, закінчили школу з медалями, обоє, наслідуючи батьків, вступили до педагогічного інституту, де теж були відмінниками.

Тамара обрала фах філолога, за направленням поїхала в Миргородський район, де працювала вчителькою російської мови й літератури. Сергій став учителем фізики і математики й повернувся в рідну Білоцерківську школу, але не сам, а з дружиною Валентиною, учителькою російської мови і літератури.

Забігаючи наперед, зазначу, що дочка Сергія Івановича та Валентини Володимирівни Оксана (онучка Олені Іванівни) теж закінчила Білоцерківську школу із золотою медаллю, а потім Полтавський педуніверситет і зараз працює вчитель-

кою фізики і математики в Красногорівській школі.

Мені пощастило 19 років працювати разом із висококласним фахівцем, умілим педагогом і наставником Оленою Іванівною Чередніченко. Чимало випускників школи, її учнів, наслідуючи улюблену вчительку, обрали фах педагога. Чимало, маючи ґрунтовні знання з математики й фізики, вступили на технічні спеціальності.

Олена Іванівна – людина величезної мужності й сили волі. На її долю випали неймовірні випробування. Дочка Тамара – молода, успішна, перспективна – тяжко захворіла, її розбив параліч. Олена Іванівна самовіддано доглядала прикуту до ліжка дочку до її смерті.

Певно, немає страшнішого горя для матері, ніж смерть її дитини. Олені Іванівні довелося двічі ховати своїх дітей: у 45 років пішов із життя син Сергій. Це горе остаточно підірвало здоров'я жінки. Останнім часом О. І. Чередніченко тяжко хворіє. Але в пам'яті вдячних учнів Олена Іванівна завжди залишиться молододою, енергійною, вимогливою вчителькою й напрочуд доброю та позитивною людиною.

Петро Захарович КВАША,
вчитель-пенсіонер.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

29 вересня

КАЛЕНІЧЕНКО ОЛЬГА ПЕТРІВНА

(с. Огірівка) – 75 років;

ТЮТЮННИК ГАННА МИКОЛАЇВНА

(с. Білоцерківка) – 75 років;

2 жовтня

ПАНАСЕНКО МОТРОНА РОМАНІВНА

(с. Поділ) – 100 років;

ІСАЄНКО АНДРІЙ СЕРГІЙОВИЧ,

учасник АТО, (с. Білоцерківка) – 25 років;

3 жовтня

МОРОЗ ГАННА ІВАНІВНА

(с. Коноплянка) – 95 років;

6 жовтня

ШИПОША ЄВДОКІЯ ІВАНІВНА

(с. Балаклія) – 80 років;

7 жовтня

ЛЕГКА ВАЛЕНТИНА ІВАНІВНА

(с. Красногорівка) – 60 років;

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і щиро бажають усіляких гараздів.

Хай пливе щасливо ваш життєвий човен
І минає легко береги круті,
І любові буде хай завжди він повен,
Та найголовніше – радість у житті.

Майбутнє дітей – у надійних руках

Благодатна осінь вимальовує барвами луки і парки, гаї і діброви. Матінка-земля приносить людям свої щедри дари, вселяє віру, надію і любов.

Саме в цю чудову пору ми відзначаємо Всеукраїнський день дошкілля (30 вересня) та День працівників освіти, який цього року припадає на 7 жовтня.

Важко переоцінити роль педагога в суспільстві. Дитинство – це той вік, коли формується особистість. І від того, хто буде поряд із дитиною, залежить її майбутній розвиток, як перші, так і подальші кроки в житті, всі здобутки й перемоги.

Праця педагога – це праця за покликанням. Бути педагогом – це справжнє мистецтво, це наполеглива, чесна, натхненна праця, що збагачує світ мудрістю, знаннями, милосердям, людяністю.

Певно, зайве говорити про те, що далеко не кожен може бути педагогом. Передусім потрібно любити дітей. Крім того, педагог повинен бути терплячим і доброзичливим, спокійно і толерантно реагувати на будь-які ситуації.

А ще незмінна риса справжнього педагога – глибока ерудиція, знання останніх досягнень науки й мистецтва, творчий під-

хід, організаторські здібності.

Усі ці риси сповна притаманні педагогам Білоцерківської ОТГ. На сьогодні в 5 закладах загальної середньої освіти громади самовіддано працюють 76 учителів, серед яких двоє мають звання «учитель-методист», п'ятеро – «старший вчитель», ще п'ятеро удостоєні нагрудного знаку «Відмінник освіти».

12 педагогічних працівників трудяться в закладах дошкільної освіти. А комфортні умови та безпеку перебування дітей забезпечують 56 працівників обслуговуючого персоналу.

Сьогодні окремі слова вдячності вам, шановні сивочолі ветерани освітянської ниви!

Ваша мудрість педагога зберегла і примножила найкращі традиції галузі, возвеличила значення Вчителя – провідника вічних вселюдських цінностей.

Шановні освітяни! Напередодні професійних свят прийміть слова подяки за самовіддану працю.

Нехай у ваших оселях завжди панує злагода, в серцях – добро, в помислах – мудрість, а нелегка педагогічна нива колоситься рясним урожаєм людської пошани.

Людмила ЯКИМЕНКО,
т.в.о.начальника відділу освіти, молоді та спорту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради.

День здоров'я приніс багато позитиву

21 вересня в Бірківському НВК відбувся День здоров'я. Він приніс учням багато позитивних емоцій.

Кожен класний керівник провів бесіди та цікаві заняття щодо збереження здоров'я, загартовування та користі від занять фізкультурою і спортом. Та найбільше учням сподобався загальношкільний пікнік у холодку, на якому всіх часту-

вали смачним обідом.

Після невеликого відпочинку вчитель фізкультури Дубовик В. В. організував змагання з футболу для початкових класів та волейболу для старших учнів.

Загальношкільний пікнік сподобався найбільше.

«Осінні фантазії» приємно вразили

Композиції красногорівських школярів.

До 75-ї річниці визволення Полтавщини від німецько-фашистських загарбників усі класи Красногорівської школи взяли участь у виставці «Осінні фантазії». Представлені на ній композиції приємно здивували майстерністю й креативністю. Найцікавіші роботи приготували учні 3, 5, 6 та 8 класів.

Красногорівські школярі показали чудові результати

У перші вихідні нового навчального року з 6 по 9 вересня в с. Лугове Великобагачанського району відбувся Відкритий особистий чемпіонат Полтавської області зі спортивного орієнтування. Учні Красногорівської школи взяли в ньому активну участь. Школу представляли: Омелич Роман, Скиба Руслан, Кір'ян Єва, Сенчук Артем, Матущенко Валерій, Кучер Сергій, Кордубан Тетяна, Семука В'ячеслав, Сиротюк Антон, Кордубан Віталій, Кордубан Владислав, Каленіченко Юрій Григорович та Каленіченко Леся Станіславівна.

У результаті наполегливої боротьби з учасниками з різних областей України та завдяки великому бажанню перемогти красногорівці вибороли 13 медалей.

Перше місце в різних видах змагань посіли: Сенчук Артем (дві медалі), Кордубан Тетяна, Семука В'ячеслав, Кір'ян Єва. Друге місце: Кордубан Тетяна, Омелич Роман, Кордубан Владислав. Третє: Корду-

Під час змагань.

бан Тетяна, Омелич Роман, Скиба Руслан, Матущенко Валерій, Каленіченко Ю. Г.

На змаганнях новинкою для них було нічне орієнтування з ліхтариками.

На фото: Переможці з Красногорівської ЗОШ зі своїм учителем Ю. Г. Каленіченком.

Учасники змагань отримали велике задоволення та ще більше бажання займатися спортивним орієнтуванням. Вдячні за розуміння та допомогу відділу освіти ви-

конавчого комітету Білоцерківської сільської ради.

Леся КАЛЕНІЧЕНКО,
вчителька Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ступенів.